

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 59Ek/2483/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123432227
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Svetlana Novysedláková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6123432227.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava, IČO 00 686 930, právne zastúpený CHATL - advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Pod Párovcami 93, 921 01 Piešťany, IČO 55 941 028 proti povinnému A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/X, XXX XX C. - E. A., o vymoženie 206.148,44 eur s prísl., vedenom súdnym exekútorom JUDr. Jánom, Sokolom, Exekútorový úrad Košice, Jantárova 30, 040 01 Košice, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/2483/2023 zo dňa 20.03.2024 takto

rozhodol:

I. M e n í I. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/2483/2023 zo dňa 20.03.2024 tak, že exekúciu zastavuje v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku.

II. Z r u š u j e II. a III. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/2483/2023 zo dňa 20.03.2024.

odôvodnenie:

1. V právnej veci účastníkov tunajší súd uznesením sp. zn. 59Ek/2483/2023 zo dňa 20.03.2024, ktoré vydal vyšší súdny úradník, I. výrokom návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol, II. výrokom priznal oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania voči povinnému v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 432,84 eur a III. výrokom povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania voči oprávnenému v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nepriznal.

2. V odôvodnení rozhodnutia po uvedení obsahu návrhu povinného na zastavenie exekúcie a vyjadrenia oprávneného k nemu uviedol, že Exekučný poriadok umožňuje povinnému uplatniť procesnú obranu vo forme podania návrhu na zastavenie exekúcie, prostredníctvom ktorého je mu daná možnosť domáhať sa zastavenia exekúcie z dôvodov, ktoré Exekučný poriadok vymenúva taxatívnym spôsobom. Prostredníctvom tohto procesného inštitútu má povinný možnosť namietat' všetky skutočnosti dôvodiacie zastavenie exekúcie, pritom ide najmä o tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a ktoré sú povinnému známe ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie. Dôkazné bremeno spočívajúce vo všeobecnej povinnosti každého účastníka konania preukázať bez akýchkoľvek pochybností pravdivosť svojich tvrdení, teda v predmetnom konaní existenciu takej skutočnosti, ktorej možno podľa ustanovení hmotného práva prisúdiť právne účinky spôsobujúce zánik oprávneným vymáhaného nároku, resp. iného dôvodu zastavenia exekúcie, zaťažuje v exekučnom konaní účastníka konania v procesnom postavení povinného.

3. Exekučný súd po oboznámení sa s obsahom návrhu povinného na zastavenie exekúcie konštatoval, že povinný v návrhu poukazuje na priebeh upomínacieho konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 22Up/578/2023, keď proti platobnému rozkazu sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 27.04.2023 (exekučný titul), ktorým mu ako žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi

(oprávnenému v tomto konaní) sumu 206.148,44 eur s prísl., dňa 27.05.2023 podal odpor, o ktorom Okresný súd Banská Bystrica uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol tak, že tento s poukazom na ust. § 12 ods. 1 písm. d) zákona o upomínacom konaní ako podaný bez vecného odôvodnenia odmietol. Proti predmetnému uzneseniu povinný dňa 05.07.2023 podal sťažnosť, o ktorej konajúci súd rozhodol uznesením dňa 21.09.2023 a sťažnosť proti odmietnutiu odporu zamietol. Keďže povinný toto rozhodnutie považoval za také, ktoré porušilo jeho ústavou garantované práva, dňa 15.11.2023 proti nemu podal ústavnú sťažnosť. Povinný v tejto súvislosti následne uviedol, že zmluvy o úvere (Zmluva o úvere 1 a Zmluva o úvere 2) obsahujú minimálne jednu neprijateľnú podmienku a táto okolnosť má vplyv na uplatňovaný nárok a z uvedeného dôvodu bol návrh neprípustný a súd nemohol vydať platobný rozkaz. Podľa jeho názoru sa Okresný súd Banská Bystrica v uznesení zo dňa 21.09.2023 vôbec nezaoberal existenciou neprijateľných podmienok aj napriek tomu, že sa jedná o nárok vyplývajúci zo spotrebiteľských zmlúv a súdy sú povinné skúmať existenciu neprijateľných podmienok z úradnej povinnosti (ex officio). Vo väzbe na uvedené povinný poukázal na rozsiahlu judikatúru Európskeho súdneho dvora v súvislosti princípom ex officio kontroly existencie neprijateľných zmluvných podmienok, zásady efektivity a rovnocennosti a faktory ovplyvňujúce neúčinnosť opravného prostriedku (časové limity na podanie odporu, doručovanie a potrebu odôvodniť použitie nápravného opatrenia). Zároveň poukázal na uznesenie Ústavného súdu Plz. ÚS 1/2022-9 zo dňa 15.06.2022, pričom uviedol, že Okresný súd Banská Bystrica svoj právny názor, z akého dôvodu zamietol ním podanú sťažnosť, ozrejmil v bodoch 6. až 8. uznesenia zo dňa 21.09.2023, avšak povinný bol toho názoru, že aj keď súd posudzuje vecné odôvodnenie odporu proti platobnému rozkazu v prípade spotrebiteľa miernejšie, podmienka vecného odôvodnenia odporu je stále daná, a teda okolnosti pred novelizáciou Civilného sporového poriadku vykonanej zákonom č. 211/2021 Z. z. a po tejto novelizácii zostali prakticky zachované, pokiaľ ide o posúdenie stavu nezabezpečenia možnosti skúmania neprijateľných zmluvných podmienok sudcom. Preto mal povinný za to, že zjednocovacie rozhodnutie ústavného súdu je aplikovateľné aj na súčasný právny stav. Povinný zároveň poukázal na podmienky doručovania platobného rozkazu do elektronickej schránky, keď v zmysle platnej právnej úpravy v Slovenskej republike môže dôjsť k doručeniu platobného rozkazu a spotrebiteľ sa o tom ani nedozvie, prípadne dozvie menej ako 15 dní predtým ako môže podať odpor, čo v jeho prípade to boli 2 dni, ktoré mu zostali na podanie odporu, keďže sa o jeho doručení do elektronickej schránky dozvedel dňa 25.05.2023. Povinný na základe uvedeného podal návrh na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, nakoľko sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

4. Návrh na zastavenie exekúcie je podaním vo veci samej, a teda okrem všeobecných náležitostí podania vymedzených v ust. § 127 Civilného sporového poriadku (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) musí obsahovať najmä skutkové vymedzenie dôvodov, pre ktoré má byť exekúcia zastavená. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie poukazoval na priebeh upomínacieho konania a na skutočnosť, že exekučný titul nemal byť v tomto konaní vydaný z dôvodu, že neboli ex officio skúmané neprijateľné zmluvné podmienky. Z návrhu však nebolo zrejmé, na základe akých skutočností povinný dospel k záveru, že súd pred vydaním platobného rozkazu existenciu neprijateľných zmluvných podmienok vôbec neskúmal. Povinný mal zároveň za to, že zjednocovacie rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. Plz. ÚS 1/2022-9 je aplikovateľné aj na súčasný právny stav (po novelizácii Civilného sporového poriadku zákonom č. 211/2021 Z. z.), keďže podmienka vecného odôvodnenia odporu je stále daná, a teda okolnosti o posúdení stavu nezabezpečenia možnosti skúmania neprijateľných zmluvných podmienok sudcom je stále zachovaná. Exekučný súd na tomto mieste musel konštatovať, že povinný si predmetné rozhodnutie vykladá nesprávne. V prvom rade vyšší súdny úradník považoval za potrebné uviesť, že exekučným titulom v predmetnej veci je platobný rozkaz vydaný v upomínacom konaní, ktoré predstavuje alternatívny spôsob uplatňovania peňažných nárokov k postupu podľa Civilného sporového poriadku. Ak sa žalobca od žalovaného v upomínacom konaní domáha vymoženia peňažného plnenia, súd môže za splnenia zákonných podmienok o uplatnenom nároku rozhodnúť v tzv. skrátenom konaní. Ide o zjednodušený spôsob konania, ktoré sa uskutočňuje bez nariadenia pojednávania a ktoré umožňuje súdu rýchlo a efektívne rozhodnúť o peňažnom nároku žalobcu na základe jeho tvrdení za predpokladu, že súd nemá o nich pochybnosti a to bez vypočutia žalovaného. Z uvedeného je zrejmé, že konanie sa uskutočňuje v neprítomnosti žalovaného, pričom rozhodnutie v ňom vydané ukladá povinnosť žalovanému v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia zaplatiť žalobcom uplatnenú pohľadávku alebo jej časť a nahradiť trovy konania. Ak žalovaný s povinnosťou nesúhlasí, môže proti platobnému rozkazu podať odpor v rovnakej lehote, v opačnom prípade platobný rozkaz nadobudne právoplatnosť a vykonateľnosť. Zároveň je v súvislosti s rozhodovaním o návrhu na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní potrebné

poukázať aj na povinnosť súdu posúdiť, či spotrebiteľská zmluva, resp. iné zmluvné dokumenty, ktoré so spotrebiteľskou zmluvou súvisia, neobsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a ktorých prípadná existencia by mala vplyv na uplatňovaný nárok. Ustanovenie § 3 ods. 6 písm. b) zákona o upomínacom konaní totiž priamo pod podmienkou neprípustnosti návrhu na vydanie platobného rozkazu ukladá súdu povinnosť posúdiť obsah spotrebiteľskej zmluvy, a to vo vzťahu k existencii neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré by mohli mať vplyv na uplatňovaný nárok, ktorého sa žalobca domáha na podklade takejto spotrebiteľskej zmluvy. Zákon o upomínacom konaní v prípade, ak sa návrhom na vydanie platobného rozkazu uplatňuje nárok, ktorý je sčasti v rozpore s právnymi predpismi, a teda aj v rozpore s právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo, ustanovuje povinnosť súdu vyzvať žalobcu, aby v zákonnej lehote uviedol, či súhlasí s vydaním platobného rozkazu len v tej časti, ktorej sa rozpor netýka. Nemôže byť preto sporné, že zákon nielenže zveruje právomoc súdu, ktorý koná a rozhoduje o žalobcovom peňažnom nároku v rámci upomínacieho konania, ale zároveň mu ukladá povinnosť posúdiť uplatnený nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, a to s prihliadnutím na existenciu, resp. neexistenciu v nej obsiahnutých neprijateľných zmluvných podmienok. Výkon súdnictva sa zabezpečuje prostredníctvom nezávislých a nestranných súdov, pričom vo veciach patriacich do právomoci súdov v zásade rozhoduje sudca a zamestnanec poverený súdom je oprávnený rozhodovať iba v tých veciach, ktoré sú mu na rozhodnutie zverené osobitným predpisom. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov je vyšší súdny úradník oprávnený vykonávať úkony súdu v civilnom procese, správnom súdnom procese, v trestnom konaní, v konkurznom konaní a inú činnosť súdu v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Zároveň je v ust. § 5 uvedeného zákona taxatívnym spôsobom vymedzený okruh konaní a právnych vecí, v ktorých vyšší súdny úradník môže samostatne konať aj rozhodovať, a to na základe poverenia sudcu, ktoré je súčasťou rozvrhu práce alebo súčasťou súdneho spisu. Zákon medzi takéto konanie radí okrem iného aj upomínacie konanie, a preto je bez akýchkoľvek pochybností možné konštatovať, že vyšší súdny úradník je oprávnený rozhodovať o návrhoch na vydanie platobného rozkazu, a to aj vo veciach so spotrebiteľským prvkom.

5. Exekučný súd vzhľadom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. Plz. ÚS 1/2022-9 zo dňa 15.06.2022 a so zreteľom na dispozíciu právnej normy § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku uviedol, že exekučný súd je síce oprávnený a povinný skúmať vymáhaný nárok v hmotnoprávnej rovine, avšak len v prípade, ak sú kumulatívne splnené nasledujúce podmienky. Nárok oprávneného vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy je vymáhaný na podklade platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom, možnosť podania odporu proti nemu bola limitovaná lehotou 15 dní odo dňa jeho doručenia a právna úprava vyžadovala, aby povinný (spotrebiteľ) odpor vecne odôvodnil. V posudzovanej veci je nesporné, že exekučným titulom je platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom a podkladom pre jeho vydanie bola spotrebiteľská zmluva, avšak tento bol vydaný už za účinnosti novej právnej úpravy. Platobný rozkaz, ktorý je exekučným titulom v tejto exekučnej veci, bol vydaný dňa 27.04.2023 (návrh na vydanie platobného rozkazu bol súdu doručený dňa 29.03.2023), a teda sa naň vzťahovala práva úprava zákona o upomínacom konaní účinná od 01.07.2021. Prijatím zákona č. 211/2021 Z. z. totiž došlo jednak k novelizácii zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní, v dôsledku čoho došlo k zmierneniu posudzovania odporu proti platobnému rozkazu, ako aj podmienok ich podávania a zároveň bol novelizovaný zákon č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v tom smere, že vyššiemu súdnemu úradníkovi bola uložená povinnosť pred vydaním platobného rozkazu predložiť vec na posúdenie sudcovi v tých konaniach, v rámci ktorých sa predpokladá posúdenie spotrebiteľskej zmluvy alebo zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou s ohľadom na existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré ešte neboli posudzované v už právoplatne skončenom konaní. Posúdením tejto veci sudcom z pohľadu spotrebiteľskej ochrany je vyšší súdny úradník konajúci o návrhu na vydanie platobného rozkazu viazaný. Je zároveň potrebné dodať, že uznesenie pléna Ústavného súdu SR (podľa ktorého „Zjednocovacie rozhodnutie ústavného súdu je rovnako v intenciách § 13 zákona o ústavnom súde záväznú výlučne pre rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podaných proti rozhodnutiam všeobecných súdov založeným na právnej úprave Civilného sporového poriadku účinnou do 30. júna 2021.“) sa teda vzťahuje na tie platobné rozkazy, ktoré boli vydané podľa právnej úpravy účinnou do 30.06.2021. Pokiaľ bol povinný toho názoru, že zjednocujúce rozhodnutie ústavného súdu SR je aplikovateľné aj na súčasný právny stav (t. j. aj po novelizácii), pokiaľ ide o posúdenie stavu nezabezpečenia možnosti skúmania neprijateľných zmluvných podmienok sudcom, exekučný súd na tomto mieste poukázal na poslednú vetu čl. 142 ods. 3 Ústavy SR, v zmysle ktorého ak vyšší súdny úradník vydal rozhodnutie v súdnom konaní, proti takému rozhodnutiu je vždy prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje sudca. Týmto je tak garantované právo účastníka konania podať proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka odpor

(sťažnosť), čím je spolurozhodovanie sudcu zabezpečené. Ak teda povinný mal za to, že obsahom zmlúv o úveroch boli aj neprijateľné zmluvné podmienky, túto skutočnosť mal namietať v základnom konaní, a teda neprijateľnosť zmluvných podmienok mal namietať v rámci procesnej obrany využitím práva podať odpor proti platobnému rozkazu. Vychádzajúc z uvedeného bol exekučný súd toho názoru, že v posudzovanej veci nie je oprávnený vykonať hmotnoprávny prieskum exekučného titulu, čo v konečnom dôsledku ani sám povinný v návrhu na zastavenie exekúcie výslovne nenamietal, keďže len poukázal na priebeh základného konania. V prípade, ak by súd pristúpil k hodnoteniu vecnej správnosti a zákonnosti exekučného titulu, t. j. právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, išlo by o posudzovanie už veci právoplatne rozhodnutej („res iudicata“), pričom uvedenú prekážku radíme medzi procesnú podmienku konania, ktorá bráni súdu konať o tej istej veci opätovne.

6. Pre úplnosť bolo zároveň v týchto súvislostiach potrebné poukázať na tú skutočnosť, že ochrana spotrebiteľa v exekučnom konaní je chápaná v užšom slova zmysle ako je tomu v základnom konaní, keďže ust. § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku neumožňuje viesť exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom nebolo možné namietať neprijateľné zmluvné podmienky alebo ich nebolo možné preskúmať a zároveň existencia neprijateľnej podmienky má vplyv na nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a ktorého vymoženía sa oprávnený v exekučnom konaní domáha. Inak povedané, exekučný súd nemá povinnosť podrobiť prieskumu platobný rozkaz, resp. spotrebiteľský vzťah, na základe ktorého exekučný titul vznikol v inom rozsahu než v tom, že prípadná existencia neprijateľnej zmluvnej podmienky má vplyv na samotný vymáhaný nárok. Z uvedeného možno vyvodíť, že prípadná existencia neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve alebo v zmluvných dokumentoch, ktoré so spotrebiteľskou zmluvou súvisia, sama o sebe nie je spôsobilou skutočnosťou k zastaveniu exekúcie. Exekučný súd v tomto smere poukázal na zjednocujúce stanovisko Ústavného súdu SR, podľa ktorého „ak právna úprava umožňuje spotrebiteľovi podať proti platobnému rozkazu vydanému vyšším súdnym úradníkom odpor v lehote 15 dní od jeho doručenia, pričom odpor musí byť vecne odôvodnený, potom výklad a uplatnenie § 53 ods. 3 písm. e) Exekučného poriadku nie je v súlade so základným právom spotrebiteľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ak súd v exekučnom konaní odmietne preskúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok vzniknutý v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou z dôvodu, že spotrebiteľ proti platobnému rozkazu odpor nepodal.“ V posudzovanej veci bolo pre úplnosť nevyhnutné dodať, že povinný odpor proti platobnému rozkazu podal, avšak existenciu neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve v ňom nenamietal. Povinný v odôvodnení odporu dokonca istinu a úroky nepopieral (výšku úrokov namietal až v sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí odporu), keď namietal len úrok z omeškania a náhradu trov konania z dôvodu, že pohľadávka žalobcu je dostatočne zabezpečená záložným právom a toto bude môcť vykonať po skončení trestného konania vo veci obzvlášť závažného zločinu sprenevery bez ohľadu na jeho výsledok.

7. K argumentácii povinného uvádzanej v návrhu na zastavenie exekúcie týkajúcej sa priebehu konania, keď podľa jeho názoru neboli z úradnej povinnosti preskúmané neprijateľné zmluvné podmienky, exekučný súd vo väzbe na doposiaľ uvedené konštatoval, že táto obrana povinného je v súvislosti s konaním o návrhu na zastavenie exekúcie irelevantná. Návrh na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom, má smerovať proti exekúcii a nie proti exekučnému titulu. Zároveň v ňom nie je možné namietať ani priebeh samotného súdneho konania, ktoré sa skončilo vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. V exekučnom konaní sa právo nenachádza, iba sa vykonáva, a teda návrh na zastavenie exekúcie nemá slúžiť ako ďalší opravný prostriedok proti rozhodnutiu, ktoré je v predmetnej exekúcii exekučným titulom. Exekučný súd nemožno za žiadnych okolností považovať za odvolací súd alebo súd dovolací, teda súd disponujúci právomocou súdne rozhodnutie meniť alebo rušiť, keďže v systéme súdnej moci je zaradený v jej poslednej fáze, ktorej úlohou je zabezpečiť vymožitelnosť práva. Exekučný súd je s poukazom na uvedené viazaný právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu a nie je v jeho kompetencii rozhodnutie všeobecného súdu posudzovať. V exekučnom konaní súd nie je príslušný skúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu, resp. preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia (vrátane postupu orgánu, ktorý exekučný titul vydal) vydaného v základnom konaní (tzv. materiálnu vykonateľnosť). Obsahom tohto rozhodnutia je viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania (aj vtedy, ak by skutočne existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. To znamená, že vytýkané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu (NS ČR 20 Cdo 1940/2008).

8. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a zo skutočnosti, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie neuviedol žiadne skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol a oprávnenému priznal voči povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 432,84 eur.

9. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil citujúc ust. § 45 ods. 1, § 48 ods. 1, § 48 ods. 2, § 50 ods. 1, § 53 ods. 3 písm. e), § 57 ods. 1, § 61k ods. 1, § 61k ods. 2, § 61k ods. 5, § 61l ods. 3, § 195, § 199a ods. 1, § 199a ods. 2, § 199b, § 199d ods. 1, § 199d ods. 2 a § 199e Exekučného poriadku, čl. 141 ods. 1 a čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, § 11 ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 2 ods. 2 písm. a), § 3 ods. 1, § 3 ods. 5, § 5 ods. 1 písm. f) a § 5 ods. 3 zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch, § 1 ods. 1, § 2 ods. 2, § 3 ods. 5 písm. b), § 8 ods. 1 a § 12 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomíncom konaní a o doplnení niektorých zákonov a § 10 ods. 1, § 10 ods. 2 a § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky MŠSR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

10. Proti tomuto uzneseniu podal povinný v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej k otázke aplikácie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. Plz. ÚS 1/2022-9 zo dňa 15.06.2022 po poukaze na bod 40 odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že nesúhlasí so záverom súdu, že v posudzovanej veci súd nie je oprávnený vykonať hmotnoprávny prieskum exekučného titulu a poukazuje na svoje vyjadrenie uvedené na strane 11 návrhu na zastavenie exekúcie. Vyšší súdny úradník sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal s otázkou, že odpor proti platobnému rozkazu aj po novelizácii Civilného sporového poriadku vykonanej zákonom č. 211/2021 Z. z. musí byť vecne odôvodnený, t. j. stále sú kumulatívne splnené podmienky, kedy je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať vymáhaný nárok v hmotnoprávnej rovine v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. Plz. ÚS 1/2022-9 zo dňa 15.06.2022. Povinný ďalej poukazuje na svoje vyjadrenie uvedené na strane 7 a 12 návrhu na zastavenie exekúcie. Na stranách 8 až 10 uviedol faktory ovplyvňujúce neúčinnosť opravného prostriedku rozhodné v posudzovanej veci (časové limity, doručenie, potreba odôvodniť použitie nápravného opatrenia) Závery vyššieho súdneho úradníka, že spolurozhodovanie sudcu je zabezpečené právom účastníka podať proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka odpor (sťažnosť), a teda že povinný mal neprijateľné zmluvné podmienky namietat' v základnom konaní v rámci odporu proti platobnému rozkazu, sú nesprávne a v rozpore s judikatúrou Európskeho súdneho dvora (pozri body 7. a 8. sťažnosti). Vyšší súdny úradník sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že povinný mal reálne na podanie odporu iba 2 dni, čo v spojení s povinnosťou odpor vecne odôvodniť, nesporne predstavuje nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ nebude môcť namietat' proti platobnému rozkazu neprijateľné podmienky v zmluve. Tým je v posudzovanej veci daná povinnosť súdov posúdiť nekalú povahu zmluvných podmienok ex offa v určitom štádiu konania a najneskôr pred výkonom rozhodnutia. Povinný pre úplnosť poukazuje na skutočnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky prijal jeho ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

11. K otázke vplyvu neprijateľnej zmluvnej podmienky na vymáhaný nárok po poukaze na bod 41 odôvodnenia uznesenia povinný uvádza, že záver súdu, že povinný namietal len nepreskúmanie neprijateľných podmienok bez toho, aby namietal ich vplyv na uplatňovaný nárok v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ktorého vymoženia sa oprávnený v exekučnom konaní domáha, je nesprávny v rozpore s návrhom povinného na zastavenie exekúcie. Povinný poukazuje na svoje vyjadrenie uvedené na stranách 4 a 5 návrhu na zastavenie exekúcie, ktorú argumentáciu postrehol aj súd a uviedol ju v bode 2. odôvodnenia uznesenia. Z návrhu povinného na zastavenie exekúcie je teda zrejmé, že povinný namietal výšku nároku oprávneného (určenie maximálnej sumy vo výške 55.313,64 eur pri Zmluve o úvere 1) v dôsledku neprijateľných zmluvných podmienok uvedených v zmluve o účelovom a splátkovom úvere na bývanie číslo 5117038965 zabezpečeným záložným právom k nehnuteľnosti zo dňa 08.09.2017 („Zmluva o úvere 1“). Uplatnený nárok oprávneného na úrok vo výške 1,15 % za obdobie od 01.10.2045 do 20.09.2055 považuje povinný za neoprávnený v dôsledku neprijateľnej zmluvnej podmienky v Zmluve o úvere 1, čo povinný namietal jednak v pôvodnom konaní (upomínacie konanie sp. zn. 22Up/578/2023), jednak v konaní o ústavnej sťažnosti (sp. zn. III. ÚS 42/2024) a jednak aj v návrhu na zastavenie exekúcie. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že povinný sa domnieva, že predmetná maximálna suma mala byť stanovená vo výške 38.425,13 eur a nie 55.313,64 eur. Oprávnený síce vo svojom vyjadrení

zo dňa 31.01.2024 uvádza, že „Predmetné zmluvy o úvere neobsahujú neprijateľnú podmienku a (aj preto) návrh nebol súdom odmietnutý“, avšak aj z výzvy súdu zo dňa 20.04.2023 ešte v pôvodnom konaní (upomínacie konanie sp. zn. 22Up/578/2023) je zrejme, že tomu tak nie je. Predmetnou výzvou bol oprávnený vyzvaný na opravu návrhu v časti úrokov, t. j. aby vyčíslil úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí s prihliadnutím na čiastočné úhrady povinného započítané na úroky, ako aj doloženie dokumentov, z ktorých vyčíslenie výsledných úrokov z istiny vychádza. Oprávnený síce upravil návrh v časti úrokov, ale nesprávne určil obdobie riadneho plnenia povinností povinného a tým aj výšku úroku z istiny tak ako je 6 uvedené v bodoch 13. a 14. sťažnosti, t. j. doba po ktorú si oprávnený uplatňuje nárok na úrok, presahuje dobu trvania Zmluvy o úvere 1, ak by bol úver splácaný riadne a včas. Oprávnený vo svojom vyjadrení zo dňa 31.01.2024 nikdy nespochybnil tvrdenie povinného, že uplatnený nárok oprávneného na úrok vo výške 1,15 % za obdobie od 01.10.2045 do 20.09.2055 je neoprávnený. Povinný týmto žiada súd, aby sa vo svojom rozhodnutí detailne zaoberal argumentáciou uvedenou v bodoch 13. až 15. sťažnosti, keďže táto argumentácia je pre povinného v zmysle dôvodu na zastavenie exekúcie právne veľmi významná, a preto žiada pre naplnenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o detailné zaoberanie sa tým, prečo súd nepovažuje vyššie uvedené skutočnosti ako okolnosti majúce vplyv na vymáhaný nárok. Povinný taktiež v plnej miere trvá a odkazuje na svoju argumentáciu v návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 18.12.2023.

12. Z vyššie uvedeného je zrejme, že v posudzovanej veci je súd povinný skúmať vymáhaný nárok v hmotnoprávnej rovine a taktiež je zrejme, že existencia namietanej neprijateľnej zmluvnej podmienky má vplyv na nárok, ktorý vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a ktorého vymoženia sa oprávnený v exekučnom konaní domáha. Povinný navrhuje, aby súd zrušil uznesenie sp. zn. 59Ek/2483/2023 zo dňa 20.03.2024, aby uznesenie zmenil tak, že vo výroku I. vyhovie návrhu povinného na zastavenie exekúcie, t. j. rozhodne o zastavení exekúcie, vo výroku II. oprávnenému neprizná nárok na náhradu trov exekučného konania voči povinnému v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie a vo výroku III. povinnému prizná nárok na náhradu trov exekučného konania voči oprávnenému v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

13. Oprávnený vo vyjadrení k sťažnosti povinného prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že obdržal a je informovaný o tom, že Ústavný súd SR vyhovel sťažnosti povinného, a to nálezom zo dňa 18.04.2024, č. k. III. ÚS 42/2024-38 (tiež len „nálež“). Predpokladá, že exekučný súd bol o uvedenom náleze upovedomený. Predmetným rozhodnutím bolo zrušené uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 z 21.09.2023 (tiež len „uznesenie 21.09.2023“), ktorým tunajší súd v rámci tzv. upomínacieho konania rozhodol (okrem iného) výrokom I., že sťažnosť žalovaného (tu povinného) proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 19.06.2023 o odmietnutí odporu žalovaného proti platobnému rozkazu zamieta a výrokom II., že sťažnosť žalovaného proti výroku II. platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 27.04.2023 o náhrade trov konania zamieta. Na základe daného uznesenia 21.09.2023 nadobudnutím jeho právoplatnosti nadobudol vlastnosť právoplatnosť aj platobný rozkaz vydaný súdom dňa 27.04.2023, sp. zn. 22Up/578/2023 (tiež len „platobný rozkaz“) a márnym uplynutím lehoty na plnenie nadobudol platobný rozkaz aj vykonateľnosť. Nakoľko nálezom prišlo k zrušeniu uznesenia 21.09.2023, zároveň tak (dodatočne) zanikla aj právoplatnosť platobného rozkazu a aktuálne bude Okresný súd Banská Bystrica opätovne povinný rozhodnúť o sťažnosti povinného voči uzneseniu zo dňa 19.06.2023, sp. zn. 22Up/578/2023. Majú zato, že je nutné najskôr počkať na rozhodnutie o sťažnosti povinného (ako žalovaného) voči uzneseniu tunajšieho súdu zo dňa 19.06.2023, sp. zn. 22Up/578/2023 a až následne rozhodovať o akýchkoľvek iných podaniach povinného v záujme hospodárnosti konania. Napokon je tu zrejme daný aj dôvod na prerušenie konania (exekučného) v nadväznosti na § 162 ods.1 písm. a) CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku, keďže tunajší súd (exekučný) nie je oprávnený posúdiť otázku spojenú s podaním a rozhodovaním o sťažnosti povinného proti uzneseniu tunajšieho súdu, zo dňa 19.06.2023, sp. zn. 22Up/578/2023. Až na základe rozhodnutia v rámci upomínacieho konania o podanej sťažnosti povinného (tam ako žalovaného) je možné v konaní pokračovať, resp. rozhodovať o inom procesnom úkone povinného, inak povedané, je potrebné počkať na to, ako rozhodne súd prvej inštancie o opravnom prostriedku v základnom konaní.

14. K niektorým tvrdeniam povinného (v rámci konania pred Ústavným súdom SR) po citovaní z podaného odporu oprávnený uviedol, že majú za to, že povinný (tam ako žalovaný) podaným odporom uznal nárok žalobcu - nespochybniteľne a nepopierateľne čo do istiny a čo do úrokov. Následne právny zástupca oprávneného vo vyjadrení poukazuje na § 15 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. a § 282 CSP

a cituje z komentára ŠTEVČEK, A., a kol., Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1134 a nasl.). Žalovaný (tu ako povinný) nepoprel nárok žalobcu - jasne a určito formuloval, že „nepopieram nárok“. Nepopierať je opakom popierať, nepopretý je opakom slova popretý. Poprieť má význam - vyhlásiť niečo za nejestvujúce, alebo za nepravdivé. Ak žalovaný vyjadril, že nepopiera nárok, vyjadril tým vlastne to, že uznáva nárok na istinu (základ peňažnej pohľadávky) a nechce uvedené sporiť a popierať - o uvedenom nie je žiadny rozumný dôvod pochybovať. Zároveň platí, že v prípade uznania nároku, ide o úkon v rovine procesného práva, ktorého význam a následky sú upravené v CSP, ktorý sa subsidiárne použije aj v rámci upomínacieho konania. V upomínacom konaní tento „procesný úkon“ žalovaného má v zásade význam práve pri rozhodovaní o podanom odpore, keď v odpore ako procesnom úkone žalovaného sa tento vyjadrí tak, ako vykonal vo vzťahu k platobnému rozkazu povinný v ním podanom odpore. Vo vzťahu ku konaniu pred Ústavným súdom SR je preto neprimerané a nedôvodné zo strany povinného, ak v replike povinný (ako sťažovateľ), konkrétne bod 10. písm. c) nálezu, uviedol, že už v podanom odpore jasne spochybnil vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úverov, pričom tomu - zjavne - v skutočnosti nie je; postačuje si len opätovne pozorne prečítať obsah podaného odporu voči platobnému rozkazu. Nad mieru akýchkoľvek rozumných pochybností sa povinný vo vzťahu k predčasnej splatnosti vyjadril len tak, že konštatuje, že táto nastala vo vzťahu k úverom, v žiadnom smere nevyjadril žiadnu námietku či pochybnosť. Oprávnený sa s názorom a závermi Ústavného súdu SR, ktoré vyjadril v náleze, nemôže stotožniť, nesúhlasí s nimi, nakoľko ak bol v konaní vydaný platobný rozkaz, tak súd v rámci upomínacieho konania posudzoval existenciu prípadných neprijateľných zmluvných podmienok, a keďže „nie sú“, tak vydal platobný rozkaz. Napokon oprávnený postrehol z podaní povinného, a teda uvádza, že povinný v podaniach nekonkretizuje inú „neprijateľnú podmienku“, ako – citujeme: „Oprávnený uvádza, že nejde v žiadnom smere o „zmluvnú podmienku“, preto je táto „námietka“ bezpredmetná. Zároveň oprávnený dopĺňa, že zrejme „najpodstatnejším argumentom“ v predmetnej sťažnosti (tak v rámci exekučného konania aj samotného konania pred Ústavným súdom SR) je poukazovanie na iné rozhodnutie Ústavného súdu SR, konkrétne ide o uznesenie č. Plz. 1/2022-9. Oprávnený však opätovne zdôrazňuje, že samotné toto iné rozhodnutie Ústavného súdu SR v nadväznosti na jeho odôvodnenie (body 37 a 38) je v tejto veci je tak dané uznesenie „nepoužiteľné“.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené tak oprávnený považuje za nevhodné vyjadrovať sa v širšom rozsahu k samotnej sťažnosti žalovaného, nakoľko je potrebné „počkať“ na právoplatné ukončenie základného konania. Záverom oprávnený uvádza, že nepovažuje sťažnosť povinného (datovanú dňa 19.04.2024) za dôvodnú.

16. Dňa 27.05.2024 povinný doručil súdu nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 42/2024-358 zo dňa 18.04.2024, ktorým ústavný súd okrem iného I. výrokom rozhodol, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 z 21. septembra 2023 bolo porušené základné právo sťažovateľa (v tomto exekučnom konaní v postavení povinného) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a II. výrokom ústavný súd zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 z 21. septembra 2023 a vec vrátil Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

17. Zo spisu vedenom na tunajšom súdu pod sp. zn. 22Up/578/2023 súd zistil, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 20.06.2024, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.06.2024, súd zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 19.06.2023, t. j. zrušil uznesenie, ktorým bol odmietnutý odpor povinného proti platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 27.04.2023. Dňa 01.08.2024 bol spis postúpený na Mestský súd Košice.

18. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

19. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie,

proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

20. Podľa § 239 ods. 1 a 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

21. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

22. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

23. Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

24. Podľa § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak exekučný titul bol zrušený.

25. Podľa § 217 ods. 1 prvá veta CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

26. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov proti platobnému rozkazu môže žalovaný podať odpor, ktorý musí byť vecne odôvodnený. Podaním odporu sa platobný rozkaz zrušuje; to neplatí, ak bol odpor odmietnutý. Podaný odpor nemožno vziať späť.

27. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že sťažnosť povinného je vzhľadom na zmenený procesný stav dôvodná.

28. Exekučné konanie sa môže vykonávať len na uspokojovanie skutočne existujúcich práv, len za podmienok a spôsobmi, ktoré určuje zákon. Jednou z materiálnych podmienok každej exekúcie je aj existencia exekučného titulu, t. j. právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, príp. iného vykonateľného rozhodnutia, ktorého vykonanie zákon pripúšťa. Exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať v každom štádiu exekučného konania, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, medzi ktoré patrí i spôsobilý vykonateľný exekučný titul. Vykonateľnosť je jednou zo základných vlastností exekučného titulu a bez vykonateľného rozhodnutia exekúciu nemožno vykonať. Ak exekučný súd zistí, že nie sú splnené podmienky vedenia exekúcie, je jeho povinnosťou na takto zistenú nezákonnosť vedenia exekúcie adekvátne procesne reagovať (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 391/2012 zo dňa 21.03.2013). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 545/2010-15 zo dňa 09.12.2010 uviedol, že „Exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu.“ (obdobne uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 384/2009 zo dňa 09.12.2009 alebo sp. zn. I. ÚS 456/2011 zo dňa 23.11.2011).

29. Podkladom pre exekúciu v prejednávanej veci je platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 27.04.2023 v spojení s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 19.06.2023 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 21.09.2023. Okresný súd Banská Bystrica ako súd základného konania, viazaný nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 42/2024-38 zo dňa 18.04.2024, uznesením sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 20.06.2024 právoplatne zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 19.06.2023, keď v odôvodnení okrem iného uviedol, že „S poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 42/2024 zo dňa 18.04.2024 sudca opätovne posúdil skutočnosti uvádzané žalovaným v podanom odpore, ako aj v sťažnostnom konaní a prihliadnuc aj na potrebu miernejšieho posudzovania vecného odôvodnenia odporu, ak je žalovaný spotrebiteľom (§ 12 ods. 3 ZoUK), potom dospel k záveru, že odpor žalovaného treba v tomto

prípade považovať za vecne odôvodnený“ Vzhľadom na uvedené zrušením uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 19.06.2023, ktorým bol odmietnutý odpor povinného proti platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 27.04.2023, exekučný titul platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 22Up/578/2023 zo dňa 27.04.2023, ktorý je podkladom pre vedenie exekúcie, bol zrušený zo zákona v zmysle § 11 ods. 1 zákona o upomínacom konaní. Keďže pre súd pri rozhodovaní o sťažnosti je rozhodujúci stav, ktorý je tu v čase vydania rozhodnutia, vzhľadom na túto procesnú situáciu s poukazom na § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku nezostáva exekučnému súdu nič iné, len vyhovieť sťažnosti povinného, zmeniť napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka a exekúciu zastaviť z dôvodu zrušenia exekučného titulu. Bez vykonateľného exekučného titulu nemožno začať, ani viesť exekúciu. Existencia vykonateľného exekučného titulu je totiž základnou a nevyhnutnou podmienkou každej exekúcie.

30. S poukazom na vyššie uvedené a v súlade s citovanou právnou úpravou súd postupom podľa § 250 ods. 2 CSP zmenil I. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/2483/2023 zo dňa 20.03.2024 tak, že exekúciu zastavuje v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku z dôvodu, že exekučný titul bol zrušený. Súčasne súd zrušil II. a III. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 59Ek/2483/2023 zo dňa 20.03.2024 ako závislé výroky, nakoľko znenia uvedených výrokov po zmene rozhodnutia neobstoja. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník rozhodne o trovách celého exekučného konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.